

Promonto-
ria.

Nunc Promontoria, urbes, & flumina, quorum meminerunt antiqui (hoc enim in primis instituti est nostri) persequamur: ab ipso extremo promontorio exorſi, primum australe, inde Septentrionale littus, & demum Tamaræ fluvii decurſum, qui hunc agrum à Devonienſi ſecludit, perluſtrantes. Extremum promontorium quod Oceano Vergivio incumbit, & xvi tantum temporibus in globosa terræ ſuperficie à Fortunatis inſulis, vel potius *Aſoris* definitur, Ptolemæo *BOLERIVM* dicitur, Diodoro *BELEIVM*, fortasſe à *Pell* Britannica dictione, quæ remotiſſimum ſignificat, *Α'ν'η'ε'σ'τ'ει'ον*, ſive *ANTIVESTÆVM* idem etiam Ptolemæo dicitur, Britannis *Penrhinguaed*, id eſt, Promontorium ſanguinis, ſed tantum Bardis, ſive Poëtis: historicis vero Britannis *Penwith*, id eſt, Promontorium ad ſiniſtram, Saxonibus *Penpiſ-ſteort*. *Steort* enim illis projectam in mare terram denotat, & hinc Centuria illa tota *Penwith* hodie dicitur, accolis ſua lingua *Penronlas*, id eſt, ſinis terræ, eodemque ſenſu Anglis *The lands end*, quod ſit totius inſulæ ad occidentem extremum. Quod ſi *HELENVM* hoc promontorium appellatum fuerit, ut Volaterranus, & recentiores habent, non ab Heleno Priami filio, ſed à *Pen Elin* profluxit, quod cubitum Britannis ſonat, ut *Ancon* Græcis. Cum vero à Græcis littora incurva *Ancones* dicerentur, quod de Ancona Italia Plinius teſtatur, neutiquam abſurdum eſt hoc inflexum littus à Britannis *Pen-elin* eodem ſenſu nuncupatum, & inde Latinum illud *Helenum*. De Antiveſtæo autem ſubinde dubitare ſolebam an Græcam ſaperet originem. Cum enim vidiffem ſolenne apud Græcos fuiſſe nomina locis imponere ex nominibus oppoſitorum, non ſolum in ipſa Græcia, ubi *Rhium*, & *Antirrhium* habent, ſed etiam in ſinu Arabico, ubi *Bacchium* & *Antibacchium*: & in Illyrico *Antibarium*, quod *Barrium* Italiae è regione proſpiceret, ſedulo perquiſivi an locus aliquis *Veſtai* nomine inſignitus Antiveſtæo noſtro objiceretur; ſed cum nihil tale invenerim, ad Britannicam linguam me retuli, nec tamen hic me expedire poſſum. Cæterum hoc promontorium longius ſe in oceanum immiſiſſe credunt incolæ, & ex ruderibus extractis affirmant nautæ. Terramque ibi inſuſo mari adopertam, *Lioneſſe*, ex neſcio qua fabula, dictam fuiſſe accolæ aſſeverant.

Lioneſſe.

In extremis hujus promontorii ſcopulis, quum recedente æſtu nudantur, Plumbi candidi, atque æris apparent venæ, impositamque fuiſſe olim ſpeculam, unde indicium navigantibus accenſo igni factum referunt incolæ. Ad ſpeculam proculdubio Hispaniæ: ut Oſius, *Brigantia Gallicia altiffimam pharum inter pauca memorandi operis ad ſpeculam Britannia erectam fuiſſe prodidit*, hoc eſt, vel in uſum navigantium è Britannia Hispaniam verſus, (ſi modo illum bene capio) vel ex oppoſito ſpeculæ Britannicæ, nec enim alius hujus inſulæ locus Hispaniam proſpectat. Viculus nunc illi inſidet, *Saint Buriens*, olim *Eglis Buriens*, id eſt, *Eccleſia Buriene*, vel *Beriane* dictus, Burienæ religioſæ mulieri Hibernicæ ſacer (Sanctos enim Hibernicos, & indigites ſuos hæc gens, ut tutelares ita ſemper ſuſpexit, ut omnia fere opida illis conſecraverit.) Huic ut fama perhibet aſyli *Britannia*.

S. Buriens.

jus conceſſit Rex Athelſtanus, cum è Syllinis inſulis hic victor appuliſſet. Certum eſt illum eccleſiam hic conſtruxiſſe, & ſub Guilielmo Conquæſtore Canonorum hic fuiſſe Collegium, & territorium adjacens ad eos ſpectaſſe. In hujus viciniâ in loco quem *Biscay Woun* dicunt, unde viginti lapides in orbem diſpoſiti conſpiciuntur; ſinguli xxi quaſi pedibus invicem diſtantes, & in centro cæteris omnibus multo major exſurgit. Hoc, ut conjectura probabile eſt, trophæum aliquod Romanorum fuit ſub poſterioribus Imperatoribus, vel Athelſtani Saxonis cum Danmonios in poteſtatem ſuam redegiſſet.

Trophæum.

Hinc ſenſim in Auſtrum circumacta littore, ſinus lunatus admittitur, *Mouns bay* vocant, in quo Oceanum avido meatu irruentem terras demerſiſſe fama obtinet. Huic incumbit *Mouſehole*, Britannice *Port Inis*, id eſt, *Inſule portus* cui jus mercatus obtinuit ab Edwardo primo Henricus de *Ties*, qui Baronis dignitate floruit, Dominusque fuit de *Abverton*, & *Tixeruel* in hoc Comitatu. *Pensans* etiam, id eſt, *Caput ſabuli*, emporium, unde parum abeſt notiſſimum ſaxum *Main-Amber*, quod cum maximæ ſit magnitudinis, tamen digitulo moveas, ſed à loco ne magna vis hominum dimovere poterit; & *Merkiu*, id eſt, *Forum Iovis*, quod ibi mercatus die Iovis habeatur, ſtatio maleſida huic ſinui adſident. Et in ipſo angulo qui nomen ſinui fecit *Mons Michaëlis*, *Dinſol* olim, ut in libro Landavenſi habetur, incolis *Careg Cowſe*, id eſt, *Rupis cana*, Saxonice *mychel-ſtop*, id eſt, *Michaëlis locus*, ut annotavit Laurentius Noëlus, vir rara doctrina inſignis, & qui Saxoniam majorum noſtrorum linguam deſuetudine intermortuam, & oblivione ſepultam primus noſtra ætate reſuſcitavit. Scopus hic eſt ſatis altus & confragofus, quoties ex alto ſe æſtus incitat, aquis circumfluus; quoties recedit, terræ conjunctus. Vnde loci ingenio fretus Ioannes Oxoniensis Comes, non multis ante annis, in ſedem belli contra Edwardum IIII regem elegit, fortiterque defendit, ſed parum ſœliciter. Ejus enim milites à Regiis tentati, ſtatim ſe dediderunt. In ipſo vero jugo intra propugnaculum ſacellum erat Michaëli Archangelo ſacrum, Cellam ibi Guilielmus Cornwalliæ, & Moritonii Comes, qui latifundia in hoc tractu Guil. Primi munificentia tenuit, monacho uni & alteri conſtruxit, qui Michaëlem eo monte apparuiſſe prodiderunt, quod ad ſuum Garganum Itali, & ad ſuum Michaëlis montem in Normannia Galli certatim rapiunt. Ad hujus

Barones Ties.

Main-Amber, id eſt, Ambroſii ſaxum.

S. Michaëlis Mount. Michelſtow. Laur. Noëlus.

Arma ænea.

radices patrum memoria, dum ſtannum effoderetur, cuſpides, ſecures, & gladii ænei lino involuta reperta erant, cujuſmodi effoſſa fuerunt jam olim in Germaniæ Herciniis, nec ita pridem in Wallia. Conſtat enim ex antiquorum monumentis Græcos, Cimbros, & Britannos armis æneis fuiſſe uſos, quamvis ex ære vulnera ſint minus noxia, utique cui (ut ex Ariſtotele habet Macrobius) vis inſit remedialis. Sed non erat illa ætas, perinde ac noſtra in hominum perniciem ingenioſa. In ſubjectis rupibus, ut etiam paſſim per hæc littora, ſœtificat Pyrrhocorax roſtro & pedibus rubentibus cornix, non Alpibus peculiaris, ut exiſtimavit Plinius. Quam incendia-

Pyrrhocorax. Cornish Chough.